

16. fejezet

Terepszemle

Barnes (egykori nevén Tél Katonája, illetve Eszköz) nem kedveli New Yorkot.

Hangos.

Zsúfolt.

Bűdös.

A Penn Station iszonyatos hely: az embertömeg által keltett zaj, összevegyülve a hangosbemondó gépies bejelentéseivel, visszhangzik a hatalmas térben. Az eddiginél is többen ütköznek neki a könyökükkel és a táskájukkal. Ketten a lábára lépnek. És minden kése – vagyis a többségük, illetve hát... szóval néhány – a táskájában van, ahol nem fér hozzájuk.

Civileket leszúrni összeegyeztethetetlen a küldetés céljával.

Civilek végtagjait eltörni összeegyeztethetetlen a küldetés céljával.

Civilekre ráordítani szintén összeegyeztethetetlen a küldetés céljával.

Civileket megijeszteni... majdhogynem elfogadható.

Csak hogy a vicsorgása, úgy tűnik, senkit sem hat meg. Hatan visszavicsorognak. Ez. Elkeserítő.

A járda ugyanolyan zsúfolt. Az egyik oldalon kapualjak, a másikon fák és szeméthalmok szegélyezik, ezek közé beszorítva hömpölyög a tömeg. Egy szerencsétlen idióta megpróbál nyugatnak haladni a keletre igyekvő emberáradatban; hadonászó karjaival úgy néz ki, mintha úszna a New Yorkiak szidalmainak közepette. Egy apró termetű idős hölgy meglendíti a táskáját, és gyomron vágja. Barnes akár szimpatikusnak is találhatná ezeket az embereket, ha nem lennének ilyen sokan.

A Hatodik utca csak pár háztömbnyire van, de addigra Barnes szinte már boldognak érzi magát, hogy lemenekülhet a metróba.

Azonban rá kell ébrednie, hogy ott sem jobb a helyzet. A kijáratokat elzárják az összezsúfolódtott utasok. Az útjelző táblák nem egyértelműek. Úgy tűnik, mindenkit zavar a táskája mérete, és tizenhét ember hangot is ad a nemtetszésének. A légzésszám 8%-kal megemelkedett. Magas adrenalinszint észlelve. Hol a francban van az F vonat?

12 perc múlva Barnes meglát egy F-jelzésű vonatot begördülni az állomásra. Rohanni kezd a vágány felé; öt embert lök félre, és az átkozódásaikat minden alkalommal a megfelelő szavakkal viszonozza, az egyik esetben lengyelül. Mert ezek szerint beszél lengyelül.

A metrókocsi is tömve van, hangos, bűdös, és a kijáratokhoz vezető utat itt is elállják. Barnes két megállónyit zötyög a sötétben, mire észreveszi, hogy az északnak tartó vonaton utazik.

Óh, hogy basszatok meg.

MEGTAGADVA

Sóhaj.

A következő megállóban leszáll, és tesz egy kört, hogy megkeresse, honnan indul a délnek tartó vonat. A megállóban egy csapat fiatal festékes vödrökön dobol. A kezük elismerésre méltó gyorsasággal cikázik, az eléjük kitett tál félig tele van bankjegyekkel és pénzérmeikkel,

de a zenéjük visszhangot ver a már amúgy is zajos állomáson. A sok különböző hanghatás összeolvad, és a fájdalom megint fellángol a jobb szeme mögött.

A következő vonat 8 perc múlva érkezik. Az első 4 percben Barnes arra koncentrál, hogy kizárja a dobolást és a körülötte zajló beszélgetéseket. A következő 2 percben a telefonját bámulja, de a föld alatt térerő híján, képtelen működésre bírni. Az utolsó 2 percet abban a meggyőződésben tölti, hogy a vonat soha nem fog megérkezni, ezért kénytelen lesz gyalog átverekedni magát a végtelen embertömegen az East Riverig, és átúszni Brooklynba, ami egy örökkévalóságig fog tartani, és mielőtt odaér, Rogers elkövet valami kolosszális ostobaságot, és belehal.

Amikor a szerelvény begördül a megállóba, már ott tart, hogy kidobja a taccsot a sínekre, aztán ámokfutásba kezd Manhattan utcáin.

A lába annyira ráng idegességtől, hogy képtelen leülni. A táskájával a bokájánál a kocsi falához préselődik, és nekitámaszkodik az összekarcolt, homályos ablaknak. A kinti sötétség és a benti pucér, éles villanyfény ordító ellentététől megsajdul az állkapcsa. Semmilyen módon nem tudja elviselhetővé tenni ezt az utazást a sötétben, a föld alatt, ahonnan még kijutni sem lehet. A telefonján nincs zene, amivel elterelhetné a figyelmét a hangos zakatolásról, és az évek óta erjedő vizelet szúrós szagáról.

Hatvanhárom felnőtt és tizenkét gyerek utazik a kocsiban. Az egyik gyerek még csupán csecsemő. Egy másik egy hatalmas, kerek kocsiban ül, annak ellenére, hogy már elég nagy ahhoz, hogy a saját lábán járjon. Egy kislány valahol a meghatározhatatlan nyolc és tizenkét éves kor között, vörös szemekkel, nyilvánvalóan betegen kapaszkodik a mellette ülő férfi kabátujjába. A többi kilenc tinédzserkorú. Kedd van, délután három óra nyolc perc. Miért nincsenek az iskolában?

A felnőttek közt tizennégy idős ember van. A fennmaradó negyvenhat munkaképes korú. Huszonkilenc nő, húsz férfi. A férfiak közül tizenegyen hosszú, rendetlen szakállt és még az ő fekete farmerénél is szűkebb nadrágot viselnek; ez utóbbiról Barnes nem gondolta, hogy fizikailag lehetséges. Egyikük kis labdává fogta össze a haját a tarkóján. Barnes hátranyúl az emberi kezével, és kitapogatja a sapkája alól kilógó hajfürtöket. Lehet, hogy elég hosszúak lennének ahhoz, hogy ilyet formázzon belőlük. Sok gondja van a hajával.

A vonat zökken egyet, és a vacak alumínium oszlop, amibe kapaszkodik, elgörbül a fémkezeiben. A kocsiban senki sem veszi észre – még a kisgyerek sem.

Vegyél három mély lélegzetet.

Az alagút az ablakon túl nagyon sötét, és hat perce egyszer sem álltak meg. Az alagút sötét. A kocsi kicsi és zsúfolt. A benti levegő ki-be jár az utasok tüdejében, akik túl közel ülnek hozzá. Nagy a zaj, sokan telefonálnak, a vonat zakatol, a fülhallgatókból kihallatszik a zene. Néhány embernek fogalma sincs, mekkora kárt okoz ezzel a hallásában.

Túl nagy a zaj. Túl nagy a tömeg. Túl sok fluoreszkáló fény világít kint a sötétben, amitől a sötétség még feketébbnek tűnik. Egy zöld kalapos öreg nő méregetni kezd. A szívverése felgyorsul. A fémoszlop már majdnem félbetört. A légzése felgyorsult. Az emberek felfigyelnek rá. Ez összeegyeztethetetlen a küldetéssel. A légzése felgyorsult. A metrókocsi érezhetően összement. Nincs levegő. Vannak fegyverek a táskájában. Lőhetne egy lyukat a falba, lőhetne egy...

Az alagút odakint világosodni kezd, a szerelvény egy megállóhoz közeledik és lelassít. Barnes a fülében száguldó vér dobolásától nem hallja, mit mondanak be, de a táblát látja: York Street. Megcélozza a kijáratot.

A megálló is a föld alatt van, a fények itt is kíméletlenül élesek, zaj van és tömeg, végre mégis van elég helye lélegezni, mozogni. A kijáratokat táblák jelzik.

Nyolcvankét lépcsőfokot kell megtennie az utcaszintig, aminek a végére a táskája már a fémkar számára is nehéznek tűnik, de minden egyes lépcsőfokkal lassul a pulzusa, és nyugodtabban veszi a levegőt. A lépcső tetején megáll, égnek emeli az arcát, és csak lélegzik, amíg el nem múlik a kényszer, hogy kibújjon a bőréből és elmeneküljön.

Körülnéz – az utcák kevésbé forgalmasak, az épületek alacsonyabbak. Kevesebb a dudáló autó is. A telefonján előhívja a térképet, és követi a kis kék lüktető pont által jelzett útirányt északkelet felé. A járdák mellett nyurga fák állnak. Az épületek régebbiek: szögletes sorházak kirakatokkal az alsó szintjükön, átalakított raktárak. Befordul a Bridge Streetre.

Egy lány halad el mellette egy világoskék biciklin, egészruhát és kardigánt visel, a hajába kendőt kötött. Egy pillanatra megbillen a világ, és Barnes zenét hall, a bal oldalát könnyebbnek érzi. A küldetéseligazítás letöltött valamit – azaz emlékezik – egy őszi napra, a biciklicsengő hangjára.

Érzi a folyó illatát a levegőben. Hallja, ahogy az emberek az ablakokon keresztül beszélgetnek egymással, egy gyerek nyafog, hogy engedjék ki. Az egyik sarki bolt előtt gyümölcscsel púposan megrakott ládák állnak. Ez Brooklyn. Nem utálja. A metrómegállótól háromtömbnyire volt egy Starbucks. Az úti célja közelében van egy presszó, a neve Pronoun – hülye név, de a nyitott ajtón egyértelműen kávéillat árad kifelé, szóval kit érdekel. A Bridge és a Water Street sarkán álló épületen látszik, hogy egy régi raktárból alakították át, vörös téglák, zöldre festett szegélyek, rengeteg ablak. Jól néz ki, de veszélyes, hacsak nem lehet valami módon rávenni Rogerst, hogy cseréltesse ki az ablakait golyóálló üvegre.

Rogers! Barnes, te idióta.

Bedugja a fülhallgatóit a fülébe.

– ...elég sok pénz ez egy egyszerű kanapéért.

Barnes leejti a táskáját, és lerogy rá. A térde egy pillanatra felmondta a szolgálatot. A fegyverek nem túl kényelmesek, ha ülőalkalmatossággként használja őket.

– Hát, gondolom – feleli Rogers a nőnek, aki beszél hozzá, és aki nem Rogers, ennél fogva irreleváns.

KÜLDETÉS

A küldetésirányítás mintha felsóhajtott volna.

VÉDELMEZD

Végrehajtás.

Talpra, Barnes, újra szolgálatban vagy.

Barnes szemben áll az épülettel, amelyben Rogers lakása van, és az ablakokat figyelve próbál rájönni, melyik lehet a 3D lakás. A jel erős. Rogers a közelben van.

– Jó visszajönni ide – mondja Rogers –, az invázió után úgy éreztem, hogy amennyire csak lehet, távol akarok kerülni innen. De most máshogy állnak a dolgok.

– A HYDRA miatt – mondja a nő.

– Igen.

HAZUGSÁG

Megerősítve.

Miben töröd a fejed, Rogers?

Egy teherautó tülköl. Barnes egyszerre hallja a fülhallgatóban és a saját fülével. Hátrébb lép a járdaszegélyről a háta mögött álló épület felé. A cipőboltnak van egy napellenzője, ami jótékony árnyékot vet rá. A bolt mellett lépcső vezet lefele az egyik kertes apartmanhoz – lehátrál rajta, de csak annyira, hogy a nyakát kinyújtva kilásson az utcára.

Rogers bukkan fel az egyik ház előtt fél tömbbel odébb, egy komoly, szemüveges fiatal nő társaságában, aki egy nagy mappát tart a kezében. Rogers a bőrkabátot viseli. Szép tőle.

– Biztos nem akar a toronyban maradni ma éjszakára, Rogers kapitány? – kérdezi a nő. – Még nem érkeztek meg a bútorai.

Rogers felnevet, és Barnesnak le kell ülnie a cementlépcsőre. Talán valami baj van a térdével.

ELISMERVE

Megerősítve.

– Sokkal rosszabb helyeken is aludtam már, mint egy lakás fapadlója.

A küldetés-eligazítás felidéz:

- egy hóborította hegyi hágót sátrak nélkül
- egy akármilyen helyet Dugan mellett (horkol)
- egy sárral teli lövészárkot
- egy körülbelül a piramisok korából származó matracot, kilógó szalmaszálakkal és nyüzsgő bolhasereggel.

Megerősítve. Ehhez képest szinte még a tartály is vonzónak tűnik.

– Rendben leszek – mondja Rogers. – Soha nem lesz az otthonom, ha nem kezdek el élni benne.

A Bridge és a Water sarkán álló épület északi oldalához sétálnak és belépnek. Barnes emlékezteti magát, hogy ne lopózkodjon, mintha a sövényben lenne, hanem úgy közlekedjen, mint minden más normális ember.

Ácsorog egy darabig az északi oldalon, és 4 perces bámészkodása elnyeri a jutalmát: megpillantja Rogerst az egyik nagy, északnyugatra nyíló ablakban. A kilátás nem valami nagy szám – főleg épületekre, és a kicsivel arrébb fekvő kikötő toronydaruiira lehet rálátni.

Barnes megfordul, hogy szemügyre vegye a háta mögött álló házat. Egyáltalán nem szép: a keleti falnak lehetetlen zöldborsó színe van, a nyugatinak pedig rózsaszín. A másik két oldalát fél megnézni, de logikus feltételezésnek tűnik, hogy narancssárgára és lilára vannak festve. Uhh.

Az északi oldalon álló ház egy Rogerséhez hasonló vöröstéglás épület, de még nem újították fel; fakó és lerobbant. A bejárati ajtóhoz vezető lépcsőn éppen egy rozoga bevásárlókocsit húzó, görnyedt öregember csoszog felfelé. 11, 6 tized másodpercbe telik, hogy kinyissa a zárat, és ennek kétszeresébe, hogy a kocsit becibálja a küszöbön. Az épület ablakai kicsik és piszkosnak tűnnek. A hely egy romhalmaz, de Barnesnak jobban tetszik, mint a nyugati oldalon álló rikító színű. A romos házak általában jó rejtékhelyek, mert az emberek nem sok figyelemre méltatják őket.

Barnes figyel, míg a nap leszáll és megnyúlnak az árnyékok, tükörré változtatva a nyugati ablakokat. Az utca sötétbe borul. Rogers az ajtónál elköszön a nőtől, és visszavonul az új lakásába. Barnes telefonja felzúmmög – Rogers vacsorát rendel.

Semmi rossz nem történt.

A lokalizálás eredményes.

MEGERŐSÍTVE